

Alzina Surera del carrer Sant Ramon de Penyafort

Premià de Mar

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Carrer Sant Ramon de Penyafort , 34

Coordenades:

Latitud: 41.49413
Longitud: 2.36703
UTM Est (X): 447166
UTM Nord (Y): 4593806

Classificació

Número de fitxa 08172 - 179
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Espècimen botànic
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Ornamental
Titularitat Privada
Titular: 7341505DF4974S0001WY
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dc., 26/05/2010 - 02:00

Descripció

Es tracta d'un arbre perennifoli, centenari, de la família de les fagàcies, molt semblant a una alzina. D'aparença robusta, mesura uns 15 metres d'alçada, per 1,30 de volta de canó per 1,50 de volta de soca. El tronc és recte, i curt, del qual bifurquen ben aviat dues branques imponents, rectes que donen pas al

brancatge típic de la surera. Presenta una escorça grisenca, gruixuda i rugosa de la que s'extreu el suro. Pel que sembla no ha estat mai pelat, la qual cosa pot fer pensar que la seva escorça o suro pot mesurar fàcilment els 10 a 15 cm de gruix. Les fulles de la surera tenen de 4 a 7 centímetres de llargada, lleugerament lobulades o dentades, de color verd fosc a l'anvers i més clares al revers. Floreix d'abril a principis d'estiu i madura de setembre a febrer en tres etapes. Fructifica com molt aviat als 10-12 anys i amb normalitat a partir dels 25 o 30 anys. El seu fruit és una aglà de 2 a 3 centímetres de llargada.

Història

La surera o suro és originària de la Mediterrània occidental, necessitant hiverns humits i suaus. És tracta d'una espècie termòfila, perquè, la seva fructificació es produeix durant els mesos de desembre a gener, moment en que difícilment pot suportar les gelades. Aquest arbre pot viure tranquil·lament 250 anys. Normalment el trobem en boscos clars, anomenats suredes, a les terres baixes del litoral, amb preferència dels terrenys silicis. Es pot trobar associat amb el pi blanc o amb el pi pinyer. El suro que forma la seva escorça és una adaptació contra el foc, en uns territoris on aquest és un factor limitant important. Els usos principals de la surera són la seva escorça i els seus fruits. De l'escorça se n'extreu el suro. De la primera pelada de la surera se n'extreu el pelegrí, un material de baixa qualitat que no es pot fer servir per l'elaboració de taps. Es pot utilitzar triturat o per fer aglomerats. Les pelades següents es realitzen cada 12 anys aproximadament, de forma manual, i d'elles se n'extreu el suro de gran qualitat emprat en l'aïllament, decoració, arts manuals, taps de suro d'ampolles de vi i cava. El pelegrí, procedent de la primera pela és emprat sovint en l'art pessebrístic. Un fet interessant és la utilització del suro per a la construcció de ruscs d'abelles, localitzats a Astúries i concretament al Maresme, a Cabrera de Mar. Els fruits de la surera s'anomenen glans, aliment que serveix per alimentar diferents animals entre els que destaquen els porcs, que en algunes regions de la Península Ibèrica pasturen lliurement sota les sureres.

Bibliografia

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulares. Alcalà d'Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1989). Los Arboles. Editorial Blume, S.A. Barcelona.

